

Φύλλο Εργασίας 5ο:

Διαβάζουμε την ιστορία της Ρόζας και του Μάρτιν.

Έναν κρύο Δεκέμβριο του 1955, στην πόλη Μοντγκόμερι της Αλαμπάμα που βρίσκεται στις Ηνωμένες Πολιτείες Αμερικής, η Ρόζα Παρκς γυρνούσε στο σπίτι της έπειτα από μία κουραστική ημέρα στη δουλειά της ως μοδίστρα. Όταν άνοιξε η πόρτα του λεωφορείου, αναγνώρισε τον οδηγό, Τζιμς Μπλέικ. Δώδεκα χρόνια πριν, ο οδηγός την είχε αναγκάσει να κατέβει από το λεωφορείο και να περιμένει στη βροχή, επειδή είχε τολμήσει να μπει από την μπροστινή πόρτα, κάτι που επιτρεπόταν μόνο στους λευκούς..

Ο οδηγός την απείλησε ότι θα φέρει την αστυνομία. Εκείνη δεν σηκώθηκε.

Τότε ο Μπλέικ, ο οδηγός, κάλεσε τις αρχές και η Παρκς κατέβηκε από το λεωφορείο βίαια, με τη συνοδεία δύο αστυνομικών.

Η Παρκς οδηγήθηκε στο κρατητήριο για παραβίαση των νόμων περί φυλετικού διαχωρισμού, αλλά αφέθηκε ελεύθερη την επόμενη ημέρα αφού ο φίλος της, Έντγκαρ Νίξον, πλήρωσε την εγγύηση.

Τέσσερις μέρες μετά, στις 5 Δεκεμβρίου, έγινε η δίκη της Παρκς, όπου κρίθηκε ένοχη και της επέβαλαν πρόστιμο 14 δολαρίων. Τότε η Παρκς έκανε έφεση στο Ανώτατο Δικαστήριο των Η.Π.Α. Την ίδια μέρα, όλοι οι Αφροαμερικάνοι του Μοντγκόμερι, αποφάσισαν να μποϊκοτάρουν τα λεωφορεία. Αν και έβρεχε, κανένας τους δεν ανέβηκε σε λεωφορείο. Μερικοί/ες χρειάστηκαν να περπατήσουν μέχρι και 32 χιλιόμετρα, αλλά όλη η Αφροαμερικάνικη κοινότητα αρνήθηκε να χρησιμοποιήσει το συγκεκριμένο μέσο μεταφοράς...

Εκείνο το απόγευμα, ο Μάρτιν Λούθερ Κινγκ έβγαλε έναν απ' τους πρώτους λόγους του, που θα τον έκαναν μία απ' τις πιο ηρωικές φιγούρες της ιστορίας.

Είπε: «Έρχεται κάποια στιγμή, που οι άνθρωποι κουράζονται. Είμαστε εδώ αυτό το απόγευμα για να πούμε σε όλους αυτούς, που μας κακομεταχειρίζονται τόσο καιρό, ότι έχουμε κουραστεί. Έχουμε κουραστεί με τον διαχωρισμό, την ταπείνωση, τον ξυλοδαρμό της καταπίεσης».

Στο τέλος της ομιλίας του ζήτησε να μην υπάρξει ούτε ίχνος βίας εναντίον των λευκών.

Στις 13 Νοεμβρίου του 1956, το Ανώτατο Δικαστήριο αποφάσισε ότι οι νόμοι φυλετικού διαχωρισμού στο Μοντγκόμερι ήταν αντισυνταγματικοί. Την επόμενη μέρα, η Ρόζα Παρκς μαζί με τον Έντγκαρ Νίξον και τον Μάρτιν Λούθερ Κινγκ επιβιβάστηκαν σε ένα λεωφορείο. Η Παρκς προχώρησε αγέρωχη και έκατσε στην πρώτη θέση. Σχεδόν δίπλα στον οδηγό. Κανείς δεν την κατέβασε...

«Όλοι λένε ότι δεν άφησα τη θέση μου, επειδή ήμουν κουρασμένη, αλλά αυτό δεν είναι αλήθεια. Δεν ήμουν κουρασμένη σωματικά (...) είχα κουραστεί να υποχωρώ». Το 1996 τιμήθηκε με το προεδρικό μετάλλιο της ελευθερίας για τον αγώνα της κατά του ρατσισμού και όταν πέθανε, η σορός της εκτέθηκε σε λαϊκό προσκύνημα...

Συζήτηση:

- Γιατί η Ρόζα Πάρκς δεν μπορούσε να κάτσει στο λεωφορείο Μοντγκόμερι;
- Τι διεκδικούσε η Ρόζα Παρκς και με ποιον τρόπο υπερασπίστηκε το δικαίωμά της;
- Ήταν δίκαιο ή άδικο αυτό που έκανε η Ρόζα Παρκς; Γιατί;